MEXICO 68 COMENTARII OLIMPICE

SCRIMĂ NU ÎNSEAMNĂ *NUMAI* FLORETĂ!

Locul 5 în lume cu o singură armă • Neîncrederea își pune amprenta • Gurath și Pongrat — campioni mondiali de tineret la spadă, sînt performanțe care nu spun nimic? • Ba[illegible] indiferenței nu mai rezistă! • 1020 de scrimeri, dar numai 400 de trăgători activi!? • Să ne decidem: sport de performanță sau scrimă de laborator?

Un clasament întocmit, cum se obișnuiește, pe discipline sportive, situează scrima românească la J.O. pe locul 5 cu 15 puncte.

Clasamentul, într-un fel, nu este deloc edificator: fiindcă, în timp ce marea majoritate a țărilor participante contează cu reprezentanți la toate armele, România nu figurează decît cu floreta. Nu, nu este cum s-ar putea crede un viciu de calcul al organizatorilor. Federația noastră de specialitate a acceptat în mod deliberat o asemenea situație trimițînd în Mexic trăgători la o singură armă: floreta.

Dar, scrima nu înseamnă NUMAI FLORETĂ, fie ea de cea mai bună calitate. O probă nu poate compensa, sub nici un motiv, absența celorlalte. Țările cu tradiție în această disciplină nu și-ar îngădui, de pildă, să participe la o mare competiție cu un lot redus la jumătate. Dacă n-o fac în cazul unei competiții de o mai mică anvergură, și mai puțin ar accepta o asemenea soluție cu prilejul unei confruntări olimpice. Peste factorul rezultate, o prezență cu toate armele nu vine decît în sprijinul școlii respective de scrimă, căreia îi asigură, o dezvoltare și o afirmare multilaterală. Chiar dacă satisfacțiile nu vor apare imediat.

Noi, în schimb, cu ani în urmă, ne-am constituit în excepția de la o regulă atît de elementară, singura în măsură să se vorbească elogios nu numai despre floreta românească, ci și despre spada sau sabia din România.

★

Lucrurile n-au stat așa de la început. Spada și sabia au avut o anumită greutate specifică apreciată la timpul respectiv. Aproximativ din anul 1959, după C.M. de la Budapesta (cînd sabia a obținut locul 8 la echipe) cele două arme au ieșit treptat din orbita interesului oficial.

A urmat o perioadă grea, de-a dreptul dramatică. Trăgătorii de la aceste arme n-au prea fost angajați în concursuri internaționale, mai ales peste hotare. O criză vădită de încredere i-a ținut acasă. Numai la concursurile internaționale organizate în țară — 2—3 pe an — a putut fi consemnată și prezența spadasinilor sau a sabrerilor. În asemenea condiții era de așteptat ca rezultatele trăgătorilor de la aceste arme să fie cu mult sub cerințe. În scrimă (ca și în oricare alt sport), numai o prezență activă în activitatea competițională, numai un schimb de experiență permanent cu adversari dintre cei mai dificili îți poate asigura creșterea valorică.

Consecința: și spada și sabia au scăzut mult din valoare. În același timp, în secțiile asociațiilor și cluburilor sportive preocuparea pentru formarea de noi elemente de perspectivă la aceste arme a trecut pe planul al doilea. Doar izolat, în cîteva centre din țară, prin pasiunea și stăruința unor antrenori (A. Gurath, C. Ciocîrlie, A. Cacuci, P. Ghinju la spadă, N. Pufnei, L. Rohoni, Tudor Ilie la sabie), cele două arme au reușit totuși să supraviețuiască. În pofida unei încurajări cu totul nesubstanțială, rezultatele, cînd și cînd, au amintit că România posedă, o rezervă prețioasă la cele două arme. Așa, de pildă, în anul 1960, la Leningrad, Ad. Gurath avea să cucerească titlul de campion mondial de tineret la spadă. Doi ani mai tîrziu — tot la spadă — Ștefan Haukler încheia turneul final al C.M. de tineret de la Cairo, pe locul 4. În 1966 la Viena, spadasinul Anton Pongrat se afla și el printre finaliștii la C.M. de tineret, clasîndu-se pe locul 5, pentru ca în anul următor, la Teheran, să devină campion mondial de tineret.

Chiar și la seniori, unele rezultate au dat să se înțeleagă că spada nu trebuie neglijată. Echipa Steaua, participantă la C.C.E. din 1967 de la Heidenheim avea să ocupe locul 5, performanță apreciabilă pe plan internațional. În anul 1968 națională a reușit să întrecă la Budapesta reprezentativa Poloniei (medaliată cu bronz la Ciudad de Mexico !), după ce, mai înainte, la San Pellegrino, reușise să țină în șah puternicele echipe ale Franței și Italiei.

La sabie, de asemenea, unele rezultate promițătoare. În mai, deși participa pentru prima oară la întrecerile din cadrul C.C.E., la Budapesta, echipa Steaua, campioana țării, a reușit să întrecă formația campioană a Poloniei, Legia Varșovia și să termine la egalitate cu Akademik Sofia, campioana Bulgariei. Tot la Budapesta, în august, reprezentativa României a reușit să furnizeze marea surpriză a turneului: 8—8 cu U.R.S.S. campioană olimpică. Presa de specialitate budapestană și publicațiile federației de specialitate din Ungaria au scos în relief valoarea acestor performanțe, considerînd că trăgătorii de spadă și sabie din România au făcut progrese simțitoare, în măsură să-i recomande pentru principalele competiții și concursuri internaționale.

★

Reconsiderarea parțială, în 1968, a calendarului internațional rezervat trăgătorilor de la spadă, dovedește că începe să dispară criza de încredere de care am amintit. Federația de resort, considerînd edificatoare rezultatele din 1968, și-a dat girul pentru ca în anul viitor spadasinii să poată avea asigurat un calendar internațional ceva mai consistent. Ei vor fi prezenți din nou la Heidenheim, la întrecerile pentru C.C.E., apoi la Kiev, la turneul țărilor socialiste, la patrulaterul Franța-Italia-Ungaria-România, la cea de a II-a ediție a Campionatului balcanic și, cum ar fi de dorit, la C.M. de la Havana.

În cazul sabrerilor trebuie spus că și lor li s-a asigurat un calendar internațional mai aproape de cerințe, destinat să-i apropie, treptat, de principalii trăgători de pe continent. Sabrerii de frunte ai țării vor fi prezenți la C.C.E. de la Budapesta, la turneul țărilor socialiste (Kiev), la Campionatul balcanic de la Zagreb și — de ce nu? — la C.M. de seniori.

Este, de bună seamă, de salutat faptul că spada și sabia sînt alimentate (deși cu o mare întîrziere, suportînd un uriaș handicap) floretei. Cu 5—6 ani în urmă, mai precis după C.M. de la Gdansk floreta își pierduse și ea vertiginos creditul, trecînd printr-un moment de răscruce. S-au găsit, însă, atunci oameni curajoși și lucizi care au demonstrat că singura cale pentru a ieși din impas, pentru a ne reafirma puternic, nu este decît aceea a unor contacte cît mai strînse cu trăgătorii de elită de pe continent și de aiurea. Și, în consecință, floretiștii și floretistele noastre au evoluat ani la rînd pe aproape toate planșele lumii. Rezultatul acestei politici sănătoase și clarvăzătoare s-au făcut simțite, cum am subliniat, în special după Tokio, în anii premergători J.O. din Mexic.

Pentru spadă și sabie, pentru succesul lor cît mai apropiat, este necesară o politică similară. Deocamdată nu poate fi apreciată decît ca timidă poziția federației de specialitate față de dezvoltarea unor arme, în mod egal, cu floreta. Dar, nădăjduim că anii care vor urma, apropiindu-ne de J.O. de la München, vor găsi pe TOȚI scrimerii români, INDIFERENT de arma la care sînt specializați, în lotul pentru ediția jubiliară a Olimpiadei. Trebuie găsite modalitățile pentru ca să se ajungă aici. Chiar, și dacă pe parcursul unui asemenea drum lung, vor mai fi înregistrate deceptii.

★

Concomitent, mai sînt de împlinit o serie de deziderate. Nu vom putea acum (și nici aici) să le abordăm și să le dezvoltăm. Le vom enunța doar.

De pildă: este necesar să ne ocupăm în continuare de elementele de perspectivă. Este foarte adevărat că aproape 80 la sută din scrimerii legitimați au sub 20 de ani. Dar cîți dintre acești tineri ar putea să completeze mîine, spre exemplu, lotul național de seniori?

Dacă vrem să fim sinceri (și a ocoli adevărul n-ar ajuta la nimic !) trebuie să spunem că, la ora actuală, la fiecare armă nu avem decît 2 sau 3 trăgători de certă perspectivă: Ursovici, Petruș, Dumitrescu (poate și Ștefan) la floretă băieți; Eva Lengyel, Rodica Văduva și Adriana Morușan la floretă fete; Anton Pongrat și Constantin Duțu la spadă, Dan Irimiciuc și Dan Popescu la sabie. Este foarte puțin pentru o școală de scrimă ca aceea a țării noastre, cu pretenții la un loc printre fruntașele de pe glob.

Pentru ca în fiecare din cele 27 de secții de scrimă cîte există în prezent, tineretul să aibă posibilitatea de a crește, de a-și spori măiestria, se impune împlinirea unui alt deziderat: existența cît mai multor antrenori. Or, în momentul de față secțiile nu sînt acoperite decît într-o proporție de numai 35 la sută: 42 de antrenori față de 108 cîți ar trebui să satisfacă nevoile.

Penuria de antrenori calificați ar putea să dispară treptat, fie prin organizarea unor cursuri speciale, într-o primă etapă, fie prin înființarea unei catedre de specialitate în cadrul Institutului de Educație Fizică și Sport, ca o formă cu largi perspective care să rezolve definitiv o asemenea carență.

De altfel, în scrimă nu figurează norme precise de promovare a antrenorilor. Cei în activitate sînt foști trăgători care după ce s-au retras de pe planșe au căutat o modalitate de a-și prelungi activitatea în sportul pe care l-au îndrăgit. În perioada anilor 1958—1961 a existat la fostul I.C.F. un fel de specializare. Nemotivat, s-a renunțat la ea. Acum sînt organizate doar cursuri facultative. Le predă un fost scrimer, un asistent inimos și priceput, Mircea Baia. La grupa sa lucrează... 6 cursanți. Nici unul din ei n-a practicat vreodată scrima. Absolvenții I.C.F. au obținut la timpul respectiv specializarea datorită, în principal, activității lor competiționale (Mureșanu, Glișcă, Poenaru, Vintilă, Zilahi, Halmaghi, Ana Ene, Maria Vicol etc.) stăruințelor personale. Așadar, un fel de evaziclasificare. Iar unii absolvenți ai facultăților de educație fizică de pe lîngă Institutele pedagogice de 3 ani (Ghimpușan, Popescu, Alecu) au apelat la aceleași criterii. Este nevoie, în sfîrșit, o clarificare.

Nevoia de antrenori este cu atît mai acută cu cît în unele orașe există dorința de a lua ființă secții de scrimă (Pitești, Tg. Jiu, Bacău) sau de a se reînființa secții acolo unde ele au existat (Arad, Tîrgoviște, Sibiu). Asemenea inițiative se cuvin a fi încurajate (și nu ignorate !) pentru a determina o creștere a numărului de scrimeri. Aceasta cu atît mai mult, cu cît din cei 1 020 cîți sînt legitimați, doar 400 figurează în categoria celor activi !? (Cu o asemenea mină de sportivi rezultatele din ultimii 4 ani sînt apropape incredibile !...). Scrima trebuie să-și cîștige teren mai ales în școlile sportive, unități care asigură baza de masă a sportului nostru de performanță. Altfel, riscăm să facem și din scrimă o disciplină de laborator. Cine își ia obligația să suporte consecințele?

Un alt deziderat stringent: crearea unui minim de condiții materiale. La Cluj, de pildă, nici acum nu s-a limpezit situația sălii de lucru. La Craiova scrimerii lucrează în comun, pe o fostă terasă, cu luptătorii și boxerii. Aproape la fel se petrec lucrurile la Constanța. Galațiul, centru tînăr în scrimă, n-are nici el o situație mai bună.

Nu este de neglijat nici un alt detaliu: în țară, nici o secție nu beneficiază de aparatură electrică. Reprezentanții acestor secții folosesc o asemenea aparatură numai în concursurile oficiale. Și aici trebuie căutată explicația pentru care sînt foarte puțini floretiștii și spadasinii din provincie care ajung la porțile lotului. Să mai vorbim de faptul că lipsesc lame, fire de corp și, în general, echipament adecvat?

★

Scrima românească și-a cucerit în ultimii ani (culminînd cu actuala ediție a J.O.) un binemeritat prestigiu. Performanțele la floretă îi recomandă de la sine pe scrimerii noștri, în marile concursuri. Ei sînt printre primii care primesc invitații la întrecerile internaționale de anvergură. Și prin intermediul mușchetarilor ei — străluciți ambasadori ai mișcării sportive — România a ajuns cunoscută pretutindeni pe glob.

Este o poziție care nu trebuie pierdută. Dimpotrivă, ea trebuie consolidată. Este momentul cel mai prielnic să se dea forțe noi scrimei românești pentru care tinerii noștri trăgători au vădit calități deosebite. Oricîte eforturi s-ar cere, acum, mai mult ca oricînd, ele trebuie depuse pentru progresul ferm al unei discipline olimpice.

Tiberiu STAMA

CU GÎNDUL LA MÜNCHEN...

În activitatea înotătorilor români din anul trecut, momentele de reală satisfacție pot fi numărate pe degete, ele limitîndu-se cu predilecție la grupele de copii. Ultimul sezon a scos la iveală cîteva elemente cu certe calități și incontestabile posibilități de progres, care, judicios îndrumate, pot scoate natația românească din anonimat.

Neașteptat pentru mulți, marile surprize ale lui 1968 nu au mai venit din partea școlii rezistențe de înot, unde prof. Ioan Schuster, mult apreciat pentru munca sa neobosită și metodele de lucru intensiv folosite fără nici un fel de rezervă, a ajuns la un moment de răscruce, avînd sarcini infinit mai grele pentru activitatea viitoare. De data aceasta, în centrul atenției s-au situat grupele de copii ale clubului Dinamo București, aflate după aproape 4 ani de muncă rodnică pe o primă treaptă de afirmare.

Numele micuților Eugenia Cristescu, Anca Groza, ale lui Liviu Copcealău, Gabriel Popovici, Anca Mihăescu sau Teodor Nicolae (ne-am oprit doar asupra recordmanilor) au făcut deja înconjurul piscinelor din țară, unii dintre ei aflîndu-se gata pregătiți pentru marele start al competițiilor de amploare. Bilanțul succeselor tinerilor dinamoviști este binecunoscut tuturor celor care îndrăgesc acest sport. Mai interesant, însă, ar fi să parcurgem cîteva din etapele primelor acumulări cantitative care i-au dus la cel dintîi salt calitativ.

La început au fost cîteva sute de copii, care au deprins primele mișcări în cadrul cursurilor de inițiere de la Ștrandul Tineretului. Munca de selecție a prof. Cr. Vlăduță și prof. Magda Negrea nu a fost de loc ușoară pînă în momentul cristalizării cîtorva grupe. Apoi, o dată pornită pe făgaș, „cursa" a intrat în normalul antrenamentului cotidian. Ceva mai dur însă (și ca atare mai eficient) și fără nici un fel de rabat, în comparație cu cel desfășurat în alte secții. După doi ani roadele începuseră să dea în pîrg. Titlurile de campioni s-au adunat unele după altele iar cifrele de pe tabelele de recorduri ale celor trei categorii de vîrstă au fost de-a dreptul spulberate. Și din acest an, dinamoviștii au rămas pur și simplu fără o concurență serioasă, realizînd un adevărat monopol de medalii la ultimele „naționale".

Succesele, deși destul de facile, i-au mobilizat parcă mai mult pe cei doi antrenori bucureșteni, convinși că munca cea mai grea de abia acum începe. Și iată-l (primul) pe Cr. Vlăduță încercînd să asigure elevilor săi condiții de pregătire cît de cît asemănătoare celor care le sînt oferite tinerilor înotători din alte țări mult mai avansate în domeniul natației. La baza programului — două antrenamente pe zi și, ca atare, un kilometraj dublu față de cel efectuat în sezonul precedent. Efortul respectiv ridica însă și alte probleme de loc neglijabile, avînd în vedere că toți campionii dinamoviști sînt de vîrstă școlară. Dar entuziastul antrenor dinamovist a găsit și pentru acestea soluții salutare. Copiii au fost trecuți in corpore la aceeași școală, iar masa și condițiile de odihnă le-au fost asigurate la sediul clubului din șoseaua Ștefan cel Mare. Și, astfel, cei 10 înotători bucureșteni au trecut într-un nou regim de muncă; un antrenament dimineața și unul seara după încheierea cursurilor, restul timpului liber fiind exclusiv rezervat obligațiilor școlare. Mai mult, unul dintre părinți s-a oferit în mod voluntar să călăuzească zilnic pe sîrguincioșii elevi în labirintul ecuațiilor și al celorlalte operații aritmetice, prin tainele nesfîrșite ale istoriei, geografiei sau ale limbii române. Și eforturile sale au fost substanțial concretizate în carnetele de note ale noii sale familii.

În tot acest timp, grupa experimentală (deocamdată) a prof. Vlăduță a folosit piscina din parcul Dinamo. Chiar și în luna decembrie, cînd mercurul termometrului se încăpățîna să nu mai urce peste 0 grade, micuții înotători puteau fi văzuți executînd cu multă ambiție zecile de lungimi la comenzile antrenorului de pe margine. Desigur, nu le-a fost prea ușor. Și nici nu le va fi în continuare. Dar ei au un singur țel: să ajungă pe blocstarturile bazinului olimpic din München. Iar pentru aceasta au pornit la drum încă din aceste zile...

Ad. VASILIU

Ultimele recorduri ale lui Gabriel Popovici atestă eficiența noului experiment Foto: T. ROIBU

MECIURI INTERNAȚIONALE LA ORADEA

Sîmbătă și duminică, în sala Armatei din Oradea au avut loc primele meciuri internaționale de baschet ale anului 1969. Partidele au pus față în față echipele feminine și masculine ale cluburilor sportive Crișul și V.S.S. Kosice. Întîlnirile s-au disputat tur-retur și de fiecare dată victoria a fost obținută de sportivii orădeni. Rezultatele de sîmbătă: CRIȘUL — V.S.S. KOSICE (f) 51—41 (30—27). Baschetbalistele oaspe au condus ostilitățile timp de 28 de minute. Uneori chiar cu un avantaj substanțial, (în min. 16, 22—16). Cu toate acestea orădencele și-au revenit în ultima parte, au refăcut handicapul și au obținut o aplaudată victorie. Cele mai bune: **Ghiță** (11), **Bodor** (14) și **Horvath** (11) de la gazde, respectiv **Tkaciova** (19) și **Smolonova** (10).

CRIȘUL — V.S.S. KOSICE (m) 69—47 (31—24). Orădenii au furnizat un adevărat recital baschetbalistic în care jocul rapid și execuțiile tehnice pline de fantezie le-au adus o victorie concludentă. Hofman și Bencze de la gazde, respectiv Rosival și Riekonski de la oaspeți au fost cei mai buni de pe teren.

Duminică dimineața s-au disputat întîlnirile revanșă, care s-au soldat cu următoarele rezultate: Crișul — V.S.S. Kosice (f) 42—26 (22—16) și Crișul — V.S.S. Kosice (m) 81—76 (42—38).

ILIE GHIȘA
coresp. principal

SĂ NU SE SUPERE HOCHEIUL!...

Ieri — 5 ianuarie 1969 — s-a petrecut un fapt cu totul neobișnuit, aproape incredibil. Hocheiul, stăpîn absolut și tiranic al patinoarului „23 August", a concedat — cu subită amabilitate — nu mai puțin de 2 ore (!) din vastul său program de folosire a acestei baze sportive, acordîndu-le (cele 2 ore) rudei sale mai necăjite, patinajul.

Era în momentul cînd întrecerile pentru „Cupa României", a doua competiție internă ca importanță a patinajului artistic, se împotmolea literalmente în amînări de pe o zi pe alta, la celălalt patinoar, de la Floreasca. Acolo, după cum știut este, lipsesc condițiile strict necesare pentru desfășurarea normală a unui concurs de patinaj, mai ales cînd trebuie luptat și cu un strat de jumătate de metru de zăpadă. Dar, la Floreasca este sediul atribuit patinajului, după cum patinoarul „23 August" stă în folosința aproape exclusivă a sportului cu crosa.

De ce o fi așa? — se întreabă oricine. De cînd această „judecată a lui Solomon" în împărțirea gheții artificiale între două sporturi cu specific apropiat? Pentru ce hocheiul să beneficieze de condiții superioare de pregătire, iar patinajul să se chinuie pe o gheață aproape impracticabilă? Răspunsul — cînd ni s-a dat — suna cam așa: hocheiul e mai tare, cu patinajul nu prea avem treabă...

Da, evident este o problemă de forță. Greșit înțeleasă, însă. Fiindcă dînd patinatorilor condiții egale de pregătire, n-ar fi exclus ca performanțele lor să egaleze curînd pe cele ale hocheiștilor. Mai ales că aceștia din urmă nu ne-au prea răsfățat în ultima vreme cu niscaiva mari succese.

Ieri, hocheiștii au liberat **jumătate** din patinoarul lor, pentru ca un biet concurs de patinaj artistic să poată, cît de cît, continua. A fost oare un prim pas spre înțelegere și conciliere? Hocheiul ar putea să ne rezerve mai des asemenea surprize plăcute. Numai, să nu se supere iar...

Radu VOIA

DUPĂ UN SCURT POPAS ÎN CAPITALĂ

FOTBALIȘTII ROMÂNI PLEACĂ AZI ÎN BELGIA ȘI OLANDA

• BARBU — INDISPONIBIL
• LUPESCU ȘI GROZEA CHEMAȚI LA LOT

Sîmbătă seara a sosit în Capitală Selecționata de fotbal, care a susținut cele două jocuri în Izrael. După cum se știe, fotbaliștii români urmează să-și continue turneul în Belgia și Olanda, înaintea deplasării spre Londra, unde, la 15 ianuarie, vor întîlni națională engleză.

Vremea nefavorabilă din ultimele zile a împiedicat întrucîtva respectarea întocmai a programului de deplasare stabilit inițial.

Astfel, după plecarea din Tel Aviv, fotbaliștii români au aterizat joi după-amiază la Istanbul, unde au așteptat 48 de ore sosirea unui avion care să-i aducă acasă. Sosiți în București pentru o scurtă escală — ei își vor continua drumul astăzi.

Ieri după-amiază, la hotelul Negoiul, în camera 306, l-am găsit pe clujeanul Anca. El ne-a relatat amănunte privind drumul de la Tel Aviv la București și unele date asupra scurtului program din Capitală. Duminică, toți jucătorii au avut zi de odihnă. Astăzi dimineață, întregul lot va efectua un ușor antrenament pe stadionul Progresul Se pare că de la apel va lipsi piteșteanul Barbu, care a suferit o întindere într-unul din meciurile din Izrael. Plecarea lui mai departe este incertă. Antrenorii au chemat la lot pe Lupescu și Grozea.

În jurul orei 14, de pe aeroportul Băneasa, lotul va pleca spre Belgia, unde urmează să întîlnească, conform programului, formația Standard Liège și de aici în Olanda pentru jocul din 9 ianuarie cu puternica echipă G.V.A.V. Groningen. Fotbaliștii români vor mai rămîne în Olanda cîteva zile, unde vor efectua unele antrenamente și probabil un joc cu o echipă din liga a doua. În ziua de 13 ianuarie echipa noastră va pleca la Londra în vederea întîlnirii revanșă cu formația lui Alf Ramsey.

În numele tuturor iubitorilor fotbalului urăm jucătorilor români drum bun și succes.

ASPECTE PSIHOLOGICE ALE PREGĂTIRII FOTBALIȘTILOR LA VÎRSTA TIMPURIE

Serialul de articole publicate nu de mult, sub semnătura antrenorului P. Steinbach, a fost după părerea mea foarte util și cred că a avut ecoul scontat în rîndul celor mai mici fotbaliști.

Experiența și competența antrenorului au făcut ca rîndurile publicate să fie citite cu interes și curiozitate nu numai de către copii, dar și de mulți dintre cei care se ocupă cu pregătirea acestora.

Desigur, tehnica și tactica jocului de fotbal reprezintă fundamentul pregătirii în cazul tinerilor jucători! Cu toate acestea, în munca dusă cu aceștia consider că trebuie să se acorde o importanță deosebită și unor laturi de ordin psihologic.

În materialul de față mi-am propus să prezint succint cîteva dintre aceste aspecte, în speranța că vor trezi interesul celor care se ocupă mai îndeaproape de creșterea viitorilor fotbaliști.

Este un adevăr arhicunoscut că pentru practicarea cu maximum de eficiență a fotbalului, așa-zisele calități motrice, ce țin de capitolul înzestrării native a persoanei, sînt condiții absolut necesare. Dar, în afara încadrării posesorului lor într-un complex de antrenament, acestea sînt insuficiente.

Multe din calitățile care-i recomandă pe copii pentru jocul de fotbal (și pe care, inițial, sîntem tentați să le considerăm drept înnăscute) constituie rezultatul unei exersări timpurii. Caracterul de înnăscut ne apare datorită faptului că procesul de exersare s-a realizat spontan și neorganizat.

În procesul de antrenament al tinerilor fotbaliști, trebuie să se țină seama că succesul depinde de realizarea unității a trei factori:

— particularitățile specifice jocului de fotbal, care trebuie însușite;

— particularitățile psihice și biologice ale tînărului care urmează să practice acest sport;

— particularitățile personalității antrenorului, care își asumă sarcina formării viitorilor fotbaliști.

PREMISELE NATURALE ALE SPECIALIZĂRII TIMPURII

Campania în favoarea *specializării timpurii*, la care asistăm astăzi în sport, are pe plan mondial un fundament științific.

Cele mai bune condiții de însușire a cunoștințelor, și în special de formare a deprinderilor de mișcare, le întrunește tocmai această perioadă a dezvoltării ontogenetice.

La vîrsta de care ne ocupăm, *plasticitatea*, însușirea de bază a scoarței cerebrale, care favorizează formarea legăturilor temporare și sistematizarea lor în steoreotipii dinamici (formarea deprinderilor tehnico-tactice) poate fi valorificată cu maximum de eficiență. Nu trebuie să uităm, însă, că tinerii fotbaliști au o capacitate funcțională mai redusă, care neglijată, duce la surmenaj, cu efecte grave pentru individ.

Satisfacția nemijlocită pe care o oferă jocul de fotbal copiilor și juniorilor, ca și dorința fierbinte a acestora de a se afirma, constituie factori stimulatori importanți pentru procesul de învățare.

DIFERENȚIEREA, ELEMENT DE BAZĂ ÎN TEHNICA ÎNVĂȚĂRII

Pentru ca jocul de fotbal să satisfacă pretențiile de spectaculozitate și eficacitate este necesar ca acțiunile care îl compun (diferite înlănțuiri de procedee tehnico-tactice în condiții specifice jocului) să fie îndeplinite sub formă de deprinderi, adică să se caracterizeze prin ușurință, rapiditate, să nu solicite o concentrare nervoasă și un control vizual suplimentar.

Deprinderile vizează în mod direct execuțiile tehnice, dar același caracter îl pot avea și unele combinații și scheme tactice. Și unele și altele presupun un proces prealabil, de exersare.

Inițial, deprinderile au un caracter global, nediferențiat, de care luăm act prin necoordonarea în execuție. Reacțiilor globale le urmează etapa de diferențiere fină a elementelor componente ale întregului și numai pe baza acestor diferențieri este posibilă trecerea la o execuție sintetică, unitară, a întregii mișcări. Execuția integrală a mișcării presupune revenirea la global, dar pe un plan superior, cînd executantul are nu numai conștiința elementelor care structurează întregul, ci și pe aceea a relațiilor dintre aceste elemente, a ponderii fiecăreia.

Pentru învățarea unei acțiuni de joc (de exemplu: preluare-conducere-lovire) nu se poate trece de etapa învățării diferențiate a fiecărui element: PRELUARE, CONDUCERE, LOVIRE.

VALOAREA ELEMENTULUI — NOUTATE — VARIETATE

În orice etapă s-ar afla, dar în special la vîrstele mici, învățarea trebuie să aibă un caracter viu, dinamic, să ofere elemente de noutate. Private de aceste elemente, *repetările* (care în cazul formării deprinderilor motrice sînt foarte numeroase) în loc să contribuie la clarificarea și nuanțarea exercițiilor, creează o apăsătoare saturație psihică, cu efecte dezorganizatoare. *În acest sens trebuie să se aibă în vedere că fixarea unor deprinderi motrice, inclusiv cele legate de jocul de fotbal, nu este un proces mecanic de bătătorire oarbă, ci un proces de necontenită schimbare și modificare calitativă, de perfecționare.*

INTERESUL ȘI MOTIVAȚIA — SUPORTURI ENERGETICE

Energia psihică necesară susținerii unui travaliu nervos și muscular intens nu poate fi administrată prin drageuri. Și totuși, antrenorul trebuie să se sprijine pe anumitele resorturi tonigene ale scoarței cerebrale. Acestea se identifică cu *interesele* fotbalistului pentru activitatea ce trebuie să și-o însușească. Lipsa de interes are efecte imediate asupra capacității de însușire, manifestîndu-se printr-o stare de apatie ceea ce îl împiedică să distingă caracteristicile activității date.

Munca de instruire a tinerilor fotbaliști ne oferă numeroase soluții pentru tonificarea energetică și dinamizarea scoarței cerebrale a elevilor noștri. Putem nota în treacăt *valorificarea la maximum a aspectelor plăcute ale activității* și mascarea pe cît se poate a celor neplăcute (prin caracterul dificil). A feri pe începători în tainele fotbalului de *impresia* imposibilității învingerii unor obstacole, nu înseamnă a-i feri de greutățile obiective, ci a-i pregăti pentru învingerea lor.

Cunoașterea rezultatelor și a randamentului dat (mai ales cînd acestea se situează la limita superioară a posibilităților) devine o sursă importantă de dinamizare a activității tînărului.

Transmiterea de către antrenor a rezultatelor obținute, însoțite de aprecierea valorii lor (lauda să se facă totuși cu discernămînt, ca și reproșurile de altfel) reprezintă o pîrghie social-psihologică de susținere a activității, de fixare și întărire a reacțiilor pozitive: încrederea în sine, dorința de a juca, bună dispoziție etc.

COPIII SIMT APROBAREA SAU DEZAPROBAREA ANTRENORULUI ÎN FUNCȚIE DE PRESTIGIUL ȘI AUTORITATEA ACESTUIA, CREATE PRIN TACTUL ȘI PASIUNEA CU CARE LUCREAZĂ. Inconsecvența în formularea de cerințe față de toți componenții lotului, diferitele concesii făcute unora (în special celor apreciați ca talentați) au darul de a altera climatul psihologic, atît de necesar lucrului cu tinerii fotbaliști.

SUCCESUL — FACTOR MOBILIZATOR

Între perioada de pregătire și joc trebuie să se interpună o așa-zisă etapă „albă", fără meciuri oficiale. Planificarea jocurilor în grabă, înainte de a se fi realizat pregătirea necesară, constituie o mare greșeală.

Orice arbitrariu introdus în programul unor jocuri (și asta nu numai la copii) duce la insuccese. Există, bineînțeles, și excepții, dar la modul general se poate vorbi de efectul negativ, demobilizator al insuccesului.

Dimpotrivă, *succesul* înviorează, dinamizează, dă încredere în forțele proprii și, prin toate aceste mecanisme cu rol psihic, are darul de a susține activitatea viitoare, creează condițiile sporirii cerințelor față de om, existînd deja un argument în plus pentru garanția reușitei.

Nu trebuie neglijat faptul că, uneori, primele succese obținute de tinerii fotbaliști (jocuri la echipa de seniori, selecționarea în diferite loturi) creează premise nefaste pentru evoluția viitoare. Rolul antrenorilor și al altor factori, din sfera familiei și a școlii, trebuie să se facă simțit în mod imperios.

IN LOC DE CONCLUZII

I. Factorul psihologic intervine în întregul proces de pregătire a fotbaliștilor, începînd de la primul contact cu mingea, terenul și antrenorul. Ponderea lui este deosebită în etapa inițială a formării fotbalistului, pentru că aici se pun bazele formării individului, ca personalitate în fotbal.

II. Folosirea cu succes, în procesul de antrenament a tinerilor fotbaliști, a factorilor psihologici cere din partea antrenorului o cunoaștere profundă a particularităților și disponibilităților funcționale individuale ale jucătorilor, ca și a cerințelor exprese pe care jocul de fotbal le formulează față de tînăr.

III. Crearea unei orientări adecvate, printr-o motivație interioară, afectivă, la tinerii fotbaliști constituie principalul suport energetic pentru însușirea diferitelor elemente și participarea în bune condiții la jocuri — competiții.

asist. Mircea RADULESCU
catedra de jocuri sportive a I.E.F.S.

CORNEL ROBE

A încetat din viață, după o grea suferință, CORNEL ROBE, fostul jucător de fotbal al echipelor Olimpia și Unirea Tricolor. Ca fotbalist, el a contribuit la dezvoltarea sportului cu balonul rotund din România, fiind de 14 ori titular în echipa națională. Toți cei care l-au cunoscut îi vor păstra neștearsă amintirea.

Înmormîntarea are loc marți, 7 ianuarie, ora 14,30, la cimitirul Izvorul Nou din București.

LOTO-PRONOSPORT

premiile concursului nr. 52 din 29 decembrie 1968

Categoria I (13 rezultate): 0,5 variante a 64.309 lei.
Categoria a II-a (12 rezultate): 42,5 variante a 1.815 lei.
Categoria a III-a (11 rezultate): 514 variante a 225 lei.

Jucînd pe o variantă combinată 50%, participantul STANICA PETRE din Drăgășani a totalizat suma de 68.619 lei obținînd un premiu de categoria I, patru premii de categoria a II-a și șase premii de categoria a III-a.

AȘA ARATĂ O VARIANTA CU 13 REZULTATE EXACTE

Concursul Pronosport nr. 1 etapa din 5 ianuarie 1969

I. Bari-Lazio Pron. pauză	x
II. Bari-Lazio Pron. final	x
III. Brescia-Spal Pron. pauză	1
IV. Brescia Spal Pron. final	1
V. Genoa-Mantova Pron. pauză	1
VI. Genoa-Mantova Pron. final	1
VII. Catanzaro-Perugia	x
VIII. Como-Reggiana	x
IX. Livorno-Cesena	1
X. Modena-Reggina	x
XI. Monza-Lecco	x
XII. Padova-Catania	x
XIII. Ternana-Foggia	1

Fond de premii 178.284 lei.

LOTO

Numerele extrase la tragerea specială Loto a Revelionului din 5 ianuarie 1969

EXTRAGEREA OBIȘNUITĂ:
18 21 80 8 15 6 1 42 54 66 73 22

EXTRAGEREA SUPLIMENTARĂ:
14 49 61 19 73 89 33 43 11 70 17 24

EXTRAGEREA SPECIALĂ:
44 1 48 69 13 79

Fond de premii: 4.393.890 lei.